



МАЙЧИНА ЛЮБОВЪ

На най-крайната линия на една гара отъ дълго време билъ останалъ единъ празенъ товаренъ вагонъ.

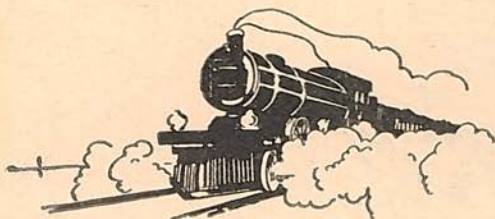
Една лѣстовичка свила малкото си гнѣздо въ единъ жгълъ на вагона, снесла яйца и излюпила четири лѣстовиченца. Нѣмала край майчината радостъ. По цѣль день лѣстовичката чуруликала около вагона, летѣла и



носѣла мушички за рожбитѣ си, които я чакали съ широко разтворени уста...

Така минавали днитѣ, а нощемъ лѣсто-

вичката топлѣла малкитѣ, които бавно се покривали съ пера.



Но единъ день една машина, като изсвирила нѣколко пѣти, трѣгнала по линията, на която стоялъ вагонътъ съ гнѣз-

дото. Тя бавно спрѣла до вагона и единъ работникъ закачилъ тежкия синджиръ. Следъ това машината повлѣкла вагона и го закарала до други вагони, кждето го прикачили на края.

Не следъ много ударилъ вториятъ звънецъ. Следъ него трети. Машината изсвирила и влакътъ затракалъ по релситѣ. Лѣстовичката презъ всичкото време гледала съ разтупкано сърдце, безъ да може да направи нѣщо и, като видѣла, че вагонътъ съ нейнитѣ скъпи рожби полетѣлъ заедно съ влака, тя се спуснала като стрела следъ него. Било нанадолнище. Влакътъ летѣлъ съ свѣткавична бързина. Летѣла и лѣстовичката. Така изминали много пѣти. Единъ отъ спирачитѣ забелязалъ лѣстовичката и казалъ на другаря си:

— Гледай, тази лѣстовичка лети още отъ гарата и не се отдѣля отъ оня вагонъ. Такова нѣщо другъ пѣтъ не съмъ виждалъ.

— И азъ не съмъ виждалъ, — казалъ другарьтъ му и поклатилъ глава. — Трѣбва да разберемъ какво има?

А влакътъ все така летѣлъ изъ нанадолнището. Миналъ часъ, два. Машината изсвирила. Влакътъ намалилъ своя ходъ и следъ това спрѣлъ. Стигнали съседната гара.